

Sygn. akt II UK 339/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku H. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 12 marca 2013 r. oddalił apelację skarżącej H. J. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 10 stycznia 2012 r. w części oddalającej jej odwołanie od decyzji pozwanego z 27 września 2011 r., wstrzymującej jej od 1 października 2011 r. wypłatę emerytury wobec kontynuowania zatrudnienia. Ustalono, że ubezpieczona uzyskała emeryturę od 1 grudnia 2007 r. Pozwany, po zmianie prawa, skarżoną decyzją wstrzymał jej wypłatę emerytury. Sądy Okręgowy i Apelacyjny decyzję pozwanego uznały za prawidłową. Ubezpieczona nie rozwiązała stosunku pracy z pracodawcą, u którego była zatrudniona w dniu nabycia prawa do emerytury. Po zmianie prawa w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 30 września 2011 r. uzyskała możliwość pobierania emerytury oraz wynagrodzenia z tytułu nierozwiązanego stosunku pracy. Po tej dacie obowiązuje przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach,

który wyklucza możliwość pobierania emerytury oraz wynagrodzenia. W tym zakresie zmiana prawa nie została uznana za niekonstytucyjną – wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., K 2/12.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. „z uwagi na okoliczność, iż w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania ponieważ w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt K 2/12 orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Natomiast zgodnie z art. 190 Konstytucji sądy powszechne związane orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego, gdyż są ostateczne i prawomocne. Nie budzi wątpliwości, iż wyrok ten dotyczy osób które prawo nabyły przed dniem 1 stycznia 2011 r. i realizowały to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 do 31 grudnia 2010 r. Jednakże Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie skarżącej dokonał błędnej wykładni norm przedmiotowego wyroku TK. Dlatego też, istnieje potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy interpretacji w zakresie wskazania kręgu osób, które na mocy tegoż wyroku TK są uprawnione do dochodzenia zapłaty zawieszonych na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16.12. 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych świadczeń emerytalnych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie wykazał zasadnej podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. i dlatego nie został uwzględniony.

Odwóluje się do rozbieżności w orzecznictwie sądów, jednak taka rozbieżność nie została wskazana. Objęty skargą wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] wcale nie jest sprzeczny z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., K 2/12. Skarżąca uzyskała emeryturę w 2007 r. i w ocenie podstawy wniosku znaczenie ma samo literalne stwierdzenie w uzasadnieniu wyroku Trybunału, że *„obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.”* Orzecznictwo Sądu Najwyższego jest też zgodne w stwierdzeniu, że zastosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS wobec emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r. nie narusza zasady ochrony praw nabytych ani zasady zaufania obywateli do Państwa i stanowionego przez nie prawa (wyroki z 14 sierpnia 2013 r., III UK 117/12 i III UK 118/12, z 23 października 2013 r., I UK 122/13, dotąd niepublikowane). Nie ma więc problemu wykładni jako przesłanki podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Prawidłowe było zatem zastosowanie prawa w indywidualnej sprawie, co wykracza poza potrzebę argumentacji, jako że skarżąca we wniosku nie odwołuje się do podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.